

Sygn. akt IV CSK 322/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Wymóg, by istotne zagadnienie prawne odwoływało się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni oznacza, że nie może mieć ono charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, ale nie oznacza dopuszczalności braku skonkretyzowania istoty problemu. Stopień ogólności przedstawienia problemu „czy przepis art. 207 § 6 k.p.c. dotyczy również zarzutów...” sprawia, że udzielenie odpowiedzi nie jest możliwe z uwagi na wielość stanów faktycznych i konieczność odniesienia się do wszystkich

zarzutów, które mogą być podniesione przez pozwanego, w tym zarówno procesowych, jak i merytorycznych, których natura nie jest jednorodna.

Uzasadnienie wniosku nie wykazało też istotności, co do obu zagadnień, bo pomija istotę zarzutu przedawnienia, który został w orzecznictwie Sądu Najwyższego zakwalifikowany jako twierdzenie nie o faktach lecz o prawnym znaczeniu faktów z tej przyczyny, że zawarte w nim oświadczenie woli znajduje podstawę w art. 117 § 2 k.p.c. i przekształca istniejący pomiędzy stronami stosunek materialny w zobowiązanie naturalne (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2008 r., III CSK 226/07, nie publ. i z dnia 28 listopada 2014 r., I CSK 737/13, nie publ.). Wykładnia art. 207 § 6 k.p.c. interpretowanego w związku z jego pozostałymi paragrafami oraz art. 6 i 217 k.p.c. może wskazywać tylko na objęcie w tym zakresie jego dyspozycją dowodów i twierdzeń co do takich okoliczności faktycznych, które wcześniej nie były przedmiotem postępowania. Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego w zakresie przyczyn odmowy ponownego przesłuchania powódki na okoliczności wiedzy o roszczeniu przeciwko pozwanemu i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, brak także podstaw do stwierdzenia, że skarżący skutecznie wykazał kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących jej podstawę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., zaś o kosztach należnych pełnomocnikowi z urzędu na podstawie § 4 ust. 1 i 3, 8 ust. 7 i 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).